

နှစ်တစ်ထောင်ခရီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့သော

ကျွန်ုပ်တို့၏ မြန်မာစာ

ပောင်ခင်ပင်

(ခန့်ဖြူ)

ဘဝကြွေငါးဘိဝံသကြွေငါး | ဂိမိယဘဝကြွေငါး | နှစ်ယထဝကြွေငါး | ဘဝထဝကြွေငါး | နှစ်ယထဝကြွေငါး | ဘဝထဝကြွေငါး | နှစ်ယထဝကြွေငါး | ဘဝထဝကြွေငါး

စာရေးသူ၏ အမှာ

၁၁ ရာစုတွင် အခြေတည်ခဲ့သော မြန်မာစာသည် ယခု ၂၁ ရာစုတွင် နှစ်ထောင်ခရီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံခေတ်မှ ကုန်းဘောင် ခေတ်အထိ (၁၁ ရာစုမှ ၁၉ ရာစုအထိ) တစ်စ တစ်စ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးလာ သော မြန်မာစာသည် ၁၉ ရာစု ကုန်ခါနီးတွင် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး သူ့ကျွန် ဘဝသို့ ကျရောက်သည် နှင့်အတူ သိမ်ငယ်နိမ့်ကျသော အခြေ အနေသို့ ရောက်ရသည်။ ။

ကိုလိုနီခေတ်တွင် အသိအမြင်ကျယ်သော ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ သည် နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် ဝိသ္မာနစိတ်ဓာတ်ကို အရင်းတည်၍ မြန်မာစာနေရာမှန်သို့ ပြန်ရောက်ရေးနှင့် စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ ။ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု အရှိန်အဟုန် မြင့်မားလာသည် နှင့်အတူ မြန်မာစာ၏ အခြေအနေသည် လည်း တိုးတက်မြင့်မားလာရသည်။ ။

ပညာရှင်များ မိန့်ဆိုသော စကားအရဆိုရလျှင်မူ ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းဖြင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေခဲ့စဉ်က ထီးသုံးနန်းသုံးဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာစာ မြန်မာစကားသည် သူ့ကျွန်ဘဝတွင် အိမ်တွင်းသုံး ဆင်းရဲသားသုံးအဖြစ်သို့ နိမ့်လျော့ခဲ့ရပြီးနောက် ခေတ်ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဦးဆောင်ကာ နိုင်ငံနှင့် အဝန်း ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုကြောင့် လွတ်လပ်ရေးရချိန်တွင် မြန်မာစာသည် ရုံးသုံး ကျောင်း

သုံး စာအဖြစ် အခြေအနေမြင့်မားတိုးတက်လာရသည် ။

မြန်မာစာသည် အမျိုးသားစာဖြစ်သည့်အလျောက် မြန်မာစာ တည်တံ့ခိုင်မာရေးအတွက် ရှေးအခါက မင်းအဆက်ဆက် စောင့်ရှောက်ခဲ့သော အစဉ်အလာနှင့်အညီ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် တွင် လည်း နိုင်ငံတော်အစိုးရအဆက်ဆက် ဂရုတစိုက် အလေးထား စောင့်ရှောက်လျက် ရှိပါသည် ။ ဤသို့ လောကဓံ အလှည့်အပြောင်းများ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော မြန်မာစာ၏ နှစ်တစ်ထောင်ခရီးကို ခြေရာ ခံတင်ပြလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ‘ကျွန်ုပ်တို့ ၏ မြန်မာစာ’ ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ ‘ပန်းသတင်းဂျာနယ်’ တွင် ဆောင်းပါးပုဒ်ရေ ၄၀ မျှ ကျွန်တော်ရေးခဲ့ပါသည် ။ ထိုဆောင်းပါးများကို စာအုပ် အဖြစ် စုစည်းရန် စီစဉ်သောအခါ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ချင်းအလိုက် သီးသန့်ခေါင်းစဉ်များ တပ်ပြီး ဖြည့်စွက်ရန် လိုအပ်သော အချက်များကိုလည်း ဖြည့်စွက်ရေးသားကာ ဖြစ်စဉ် ပေါ်အောင် စီစဉ် ပါသည် ။ ထိုဆောင်းပါးများ ရေးသားရာတွင် ကျွန်တော်ကိုးကားခဲ့သော စာအုပ်စာတမ်းများကို လည်း ကျမ်းကိုးစာရင်းတွင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြထားပါသည် ။ ဆောင်းပါးများကိုမူ ဖြစ်စဉ်ပေါ်ရုံ လောက်သာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းရေးသားခဲ့သည် ။ ကျမ်းကိုးစာရင်းပါ စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုခြင်း အားဖြင့် မြန်မာစာခရီးကို မြင်ကွင်းကျယ်ကျယ် ချဲ့ထွင်ရှုမြင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သဘောရပါသည် ။

ဤစာစုသည် ခေတ်အဆက်ဆက် ဖြတ်သန်းခဲ့သော မြန်မာစာ၏ ဖြစ်စဉ်ကို အကျဉ်းမျှ ပုံဖော်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု လည်း ယူဆပါသည် ။ မြန်မာစာ၏ အနာဂတ် အလားအလာအတွက် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာများကို လမ်းစဖော်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု လည်း မျှော်လင့်ပါသည် ။ ဤစာစုကို စာအုပ်အဖြစ် ပုံဖော်ပေးသော ပုဂံစာအုပ်တိုက်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်

* (မတ်လ၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က အမှာစာဖြစ်ပါသည်။)

မြန်မာစာ၏ ခရီးအစ

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲရာတွင် ချမှတ်သင့်သည့် အသေးစိတ် အခြေခံရ မည့်မှုများ အနက် 'မြန်မာစာသည် ရုံးသုံးစာဖြစ်သည်' ဟူသော အချက်လည်း မူတစ်ခုအဖြစ်ပါဝင် ကြောင်း အမျိုးသားညီလာခံတွင် ဆွေးနွေးချက်များ အရ သိရပါသည်။ မြန်မာစာကို ရုံးသုံးစာအဖြစ် ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ၊ ၁၉၇၄ ခုနှစ် နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ များမှာ လည်း ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဖူးသည့်အပြင် ၁၉၉၃ ခုနှစ်က စတင်ကျင်းပသော အမျိုးသားညီလာခံ စုံညီအစည်းအဝေးမှာ လည်း အခြေခံမူအဖြစ် ချမှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဆွေးနွေးသည်ကိုလည်း ကြားရပါသည်။ ။ ဤသို့ မြန်မာစာကို ရုံးသုံးစာအဖြစ် သတ်မှတ်ရန် ဆွေးနွေးခြင်းသည် မြန်မာစာ၏ နေရာ၊ မြန်မာစာ၏ ဂုဏ်၊ မြန်မာစာ၏ အရေးပါမှုတို့ ကို ဝိသေသပြု၍ ဖော်ညွှန်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

(ယခုဆိုလျှင် ချမှတ်သော အခြေခံမူနှင့်အညီ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်း ပုံ အခြေခံဥပဒေကို အတည်ပြုပြီးပြီဖြစ်သည်။)

အမျိုးသားညီလာခံတွင် ဆွေးနွေးကြသည့်အတိုင်း မြန်မာစာသည်

နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီး ခေတ်အဆက်ဆက် တည်တံ့ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သောစာဖြစ်ပါသည်။ ။ နက်နဲသိမ်မွေ့သော အသိပညာ၊ အတတ် ပညာများကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိသော စာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် အသုံးပြု ဆက်သွယ်နိုင်သော စာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

မြန်မာစာ စတင်ပေါ်ပေါက်လာချိန်မှ စ၍ ယခုအခါ ခေတ်အဆက်ဆက် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့ သော မြန်မာစာ၏ ခရီးကို ခြေရာခံကြည့်ခြင်းဖြင့် မြန်မာစာ၏ အခန်းကဏ္ဍသည် ထင်ရှားပေါ်လွင်လာလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ။

မြန်မာစာခရီး၏ အစကို ငဲ့စောင်းကြည့်ကြပါစို့။

မြန်မာစာ စတင်ပေါ်ပေါက်လာသော ကာလသည် ခရစ်နှစ် ၁၁ ရာစု ကာလဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။ မြန်မာစကား (မြန်မာဘာသာစကား)မှာ မူ မြန်မာစာလူမျိုးနှင့်အတူ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည် ဖြစ်၍ သက်တမ်းကြာရှည်လှပါပြီ။ မြန်မာတို့ သည် မိမိတို့ ပြောဆိုအသုံးပြုသော မြန်မာစကားကို ခရစ်နှစ် ၁၁ ရာစုတွင် စတင်၍ အက္ခရာတင်ခြင်းဖြင့် မြန်မာစာဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာရသည်။ ။ မြန်မာတို့ အသုံးပြုသော အက္ခရာသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ခရစ်မပေါ်မီက ၅ ရာစုက ပေါ်ပေါက်လာ သော ဗြာဟ္မီအက္ခရာမှ ဆင်းသက်လာသည့် အက္ခရာများကို အခြေခံ၍ တီထွင်သော အက္ခရာ ဖြစ်သည် ဟု ပညာရှင်တို့ ဆိုကြသည်။ ။ ဗြာဟ္မီပွားအက္ခရာ အရေးအသားများ သည် ခရစ်နှစ် ၁ ရာစုမှ ၁၂ ရာစုအတွင်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပျူ-မြန်မာ-မွန်-ရခိုင်တို့ ၏ မြို့ပြနိုင်ငံများ တွင် ထွန်းကားလာ သည်။ ။ မြန်မာတို့ သည် ဗြာဟ္မီပွားအက္ခရာကို အခြေပြု၍ မိမိတို့ ၏ စကားအသံနှင့်ကိုက်အောင် တီထွင်ရာမှ မြန်မာစာ ပေါ်ပေါက်လာသည် ဟု အချုပ်အားဖြင့် ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။

ယခုအထိ တွေ့ရသမျှ သက္ကရာဇ်အခိုင်အမာပါသော မြန်မာစာမှာ ရာဇကုမာရ်(မြစေတီ) ကျောက်စာဖြစ်သည် ဟု ပညာရှင်တို့ သဘောတူ ညီကြသည် ။ ပုဂံခေတ် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး နတ်ရွာ စံခါနီးတွင် ရာဇ ကုမာရ်က မင်းကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် ရွှေဆင်းတု သွန်းလုပ် ကာ သံဃာ တော်များ ရှေ့တွင် မင်းကြီးကို အမျှဝေစေပြီး ထိုရွှေဆင်းတု တော်ကို ဌာပနာ၍ ဂူဘုရား (မြင်းကပါ ဂူပြောက်ကြီးဘုရား)တည်သည့် အကြောင်း ရေးထိုးထားသော ကျောက်စာဖြစ်သည် ။ ခရစ်နှစ် ၁၁၁၂ ခု တွင် ရေးထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် ထိုကျောက်စာမတိုင်မီ ပုဂံအ နော်ရထာမင်းလက်ထက် ၁၁ ရာစု အတွင်းကပင် မြန်မာစာအရေးအ သား စတင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုနိုင်သော အထောက်အထားများ လည်း ရှိသ ည့်အတွက် မြန်မာစာ၏ သက်တမ်းသည် နှစ်တစ်ထောင်နီးပါးရှိပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည် ။

မြန်မာစာသည် ကျေးဇူးတရားသိတတ်မှုဖြင့် စတင်ခဲ့သည့်အတွက် အစဉ်အလာကောင်းသော စာဖြစ်သည် ။ ရာဇကုမာရ်(မြစေတီ)ကျောက်စာတွင် ရာဇကုမာရ်၏ ကျေးဇူးသိတတ်မှုနှင့်အတူ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၊ ဦးဆောက်ပန်းမိဖုရား၊ ရာဇကုမာရ်ဟူသော မိ သားစုအတို့အပြန်ထားရှိသော မေတ္တာတရားနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို နက်ရှိုင်းစွာ သက်ဝင်ယုံကြည်မှုဟူသော ဂုဏ်ရည်များကို အထင် အရှား ဖော်ပြလျက်ရှိသည် ။ "မြန်မာစာသည် ကျေးဇူးတရား သိတတ်မှုဖြင့် စ တင်ခဲ့သည် "ဟူသော ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်၏ အဆိုအမိန့်သည် လေးစားဖွယ်ဖြစ်သည် ။

ဗုဒ္ဓသာသနာထွန်းကားလာသည် နှင့်အတူ မြန်မာစာသည် လည်း ပါ ဠိ၊ သက္ကတ စကားလုံး များ ဖြင့် ကြွယ်ဝလာသည် ။ ပုဂံကို အရိမဒ္ဒနပုရ (ရန်သူနှိမ်နင်းနိုင်သောပြည်)ဟု ပါဠိအမည်မှ ည့် သည် ။ ဘုရင်များက

သက္ကတဘာသာဖြင့် ရှည်လျားသော ဘွဲ့အမည်များမှ ခံယူသည် ။ ယခု
ခေတ်မှာ ‘အမတ်’ဟု ခေါ်သောစကားကို ပုဂံခေတ်က ‘အမတ်ကျာ’ဟု
ခေါ်သည် ။ ‘အမာကျာ’ဟူသော သက္ကတစကားမှ ယူခြင်းဖြစ်သည် ။ ‘က
တော်’၊ ‘စလောင်း’စသည် ဖြင့် မွန်ဘာသာမှ ယူသော စကားများ လည်း
ရှိသည် ။ ဤသို့ ဘာသာခြားစကားများကို မွေးစားယူသည့်နည်းတူ မြန်
မာဘာသာ ပြန်ပြီး ယူသည့်စကားများ လည်း ရှိသည် ။ ‘သဗ္ဗညုတ’ကို ‘
သီစပ်မြင်နွဲ့’၊ ‘အနိစ္စ’ကို ‘အတည် မဲ့’၊ ‘ဇာတိဇရာမရဏ’ကို ‘အဖြစ် အိုမ
င်းသေခြင်း’စသည် ဖြင့် မြန်မာဘာသာပြန်သည် ။ ရာဇ ကုမာရ်က က
သိုလ်ပြုပေးသောအခါ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးက သာဓုခေါ်ရာတွင် ‘ကော
င်းလျှင်း တည်း၊ ကောင်းလျှင်းတည်း’ဆိုရာ၌ ‘ကောင်းလေစွ၊ ကောင်း
လေစွ’ဟု မြန်မာစကားဖြင့်ပင် ခေါ်ဆိုသည် ကို တွေ့ရသည် ။

မြန်မာစကားများကိုလည်း လိုအပ်သလိုတွဲစပ်ကာ ဖော်ပြလိုသော
အကြောင်းအရာကို ထိထိ ရောက်ရောက်ဖော်ပြသည် ။ ‘ရွှေအတိသော
ဘုရားသခင်အဆင်း’၊ ‘ရွှေအထွက်မူသော ဂူ’၊ ‘တပ် ရာမဲ့ (တပ်မက်မှုမရှိ
)စသည် ဖြင့် သုံးသည် ကို တွေ့ရသည် ။ စိတ်ခံစားမှုအလျောက် ‘မိမိအ
သက်နှင့် တူသော၊ မျက်စိမျက်ဆန်နှင့်တူသော မိမိချစ်စွာသော လင်’ စ
သည် ဖြင့် ခင်ပွန်းကိုချစ်သော ဇနီး၏ ခံစားမှုကို ဖော်ပြသကဲ့သို့ ‘ရမ္မက်
ကျွန်အဖြစ်မှ လည်း တော်လှန်လိုရကား’ဟူ၍ တဏှာရမ္မက်၏ ကျေးကျွ
န်အဖြစ်မှ လွတ်လိုကြောင်း လေးလေးနက်နက် ဖော်ပြပုံမျိုးလည်း တွေ
့ရသည် ။

ပုဂံခေတ်ကုန်ခါနီး ၁၃ ရာစုတွင် ရေးထိုးသော ‘သိဃ်သုဿမီး’၏
ကျောက်စာတွင် ‘ရမ္မက်ကြီးသော၊ မရောင့်ရဲတတ်သော၊ အမျက်ကြီး
သော၊ သူတစ်ထူးကို ညှဉ်းဆဲတတ်သော၊ ပညာ မရှိသော၊ မိုက်သော၊ ဝ
န်တိုသော၊ အပေးအကမ်းမရှိသော၊ သစ္စာမရှိသော၊ ပျက်တတ်သော၊ မေ့

လျော့သော၊ အောက်မေ့တသ ကင်းသော'ဟူ၍ သိမ်မွေ့သည့် စိတ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာ အခြေအနေများကို အဓိပ္ပာယ်တူ စကားနှစ်လုံးစီတွဲ၍ တိတိကျ
ကျ ဖော်ပြသည် ကို ကြည့်လျှင် ပုဂံခေတ် မြန်မာစာ ခရီးအစမှာ ပင် န
က်နဲသိမ်မွေ့သော သဘောတရားများကို မြန်မာစာဖြင့် တိတိကျကျ
ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်ပါသည် ။

မြန်မာကျောက်စာ၊ မြန်မာမင်္ဂလာ

ပုဂံခေတ်က ရေးထိုးသော ကျောက်စာများကို မူရင်းအတိုင်း လေ့လာချင်သည့်အတွက် ပုဂံရှေးဟောင်းသုတေသနပြုတိုက်မှာ ရှိနေသော ကျောက်စာတိုင်များကို သွားရောက်လေ့လာမည် ဆိုပါစို့။ ထိုအခါတွင် ကျောက်စာထွင်းထားသော စာလုံးများမှာ ယခုခေတ်လို ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် မဟုတ်ဘဲ လေးထောင့်များ ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ယခုခေတ် စာလုံးပေါင်းပုံနှင့်မတူ သော ‘လိယံ၊ ငယ်၊ ကျောန်၊ ယု၊ နွဟ်’စသည့် စာလုံးပေါင်းပုံများကိုလည်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ဆောက်နှင့်ထွင်းသောအခါ လေးထောင့်ပုံ ဖြစ် လာပြီး ပေပေါ်မှာ ကညစ်နှင့် ရေးသောအခါ အဝိုင်းပုံ ဖြစ်လာသည် ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် ဆိုနိုင်ပါသည် ။ စာလုံးပေါင်းပုံ မတူခြင်း မှာ လည်း ထိုခေတ်က အသံထွက်ပုံအတိုင်း စာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုစာလုံး ပေါင်းများ သည် ထိုခေတ် မြန်မာတို့ ၏ အသံထွက်ပုံကို အနီးစပ်ဆုံး ဖော်ပြနေသည် ဟု ယူဆရပါ သည် ။ ပြောင်းလဲတတ်သည့် သဘာဝအတိုင်း ပုဂံကျောက်စာများမှ ‘လိယံ၊ ငယ်၊ ကျောန်၊ ယု၊ နွဟ်’တို့ သည် ယခုခေတ်တွင် ‘လေ၊ ငွေ၊ ကျွန်၊ ပြု၊ နွား’တို့ ဖြစ်နေပါပြီ။ အသံလည်း ပြောင်းနေပါပြီ။ အရေးလည်း ပြောင်းနေပါပြီ။ ထို့ပြင် ပုဂံကျောက်စာများမှာ -(အောက်မြစ်)တို့ -း(ပစ္စ ပေါက်) တို့ ပါလေ့မရှိသေးပါ။ ‘နွား’ကို ‘နွတ်’ဟု ရေးသည် ကို ကြည့်လျှင် ယခုခေတ် -း သည် -ဟ် နှင့်တူသည် ဟု ဆိုနိုင်

င်ပါသည်။ ။ ထိုအရေးအသားများ သည် ပင်းယ၊ အင်းဝခေတ်များ အထိ ကျောက်စာများ တွင် တည်ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ။ ပုဂံခေတ်စာလုံးပေါင်းမှ ယခုခေတ် စာလုံးပေါင်းသို့ ပြောင်းလဲပုံ စနစ်တကျ ရှိပါသည်။ ။

ကျောက်စာများကို မူရင်းအတိုင်း လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် ကျောက်စာများကို မိုင်းကိုင် စက္ကူကပ်ပြီး မင်လိမ့် ကူးယူထားသော မင်ကူးကျောက်စာများကို တစ်ချပ်ချင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ‘မြန်မာတိုင်းရင်း ကျောက်စာများ’ ‘ခေါ် ဓာတ်ပုံစာထုပ်ကြီး ငါးထုပ်ကို ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင် နှင့် ဆရာကြီးလှစ်တို့ စီစဉ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ။ မူလကျောက်စာတိုင်များကို ဖတ်ရသကဲ့သို့ ဖတ်နိုင် အောင် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် အလွန်အကျိုးရှိပါသည်။ ။ နောက်ထပ်တွေ့သည့် ကျောက်စာများကိုလည်း ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းက အလားတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ‘နှောင်းတွေ့ ကျောက်စာများ’ အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုဆရာကြီးများ နှင့် မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာကြီး ဦးဇမောင်၊ ဆရာကြီး ဦးငြိမ်းမောင် စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက ကျောက်စာ စာလုံးများကို ယခုခေတ်ကဲ့သို့ စာလုံးဝိုင်းများ ပြောင်းသုံးပြီး ပုဂံခေတ်စာလုံးပေါင်းအတိုင်း ထုတ်ဝေထားသည့် ‘ပုဂံကျောက်စာ ညွှန်ပေါင်း’၊

‘ပုဂံကျောက်စာလက်ရွေးစင်’၊ ‘ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာများ’ စသည် တို့ ကိုလည်း လေ့လာနိုင်ပါသည်။ ။ မြန်မာဘာသာစကားလေ့လာသူတို့ လက်စွဲပြုရသော စာအုပ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ။

မြန်မာစာအကြောင်းပြောလျှင် စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံအကြောင်းပြောဖို့ လိုအပ်သလို မြန်မာ ဘာသာစကား ဖွဲ့စည်းပုံစနစ် (သဒ္ဒါ)အကြောင်းလည်း ပြောဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ ။ မြန်မာဘာသာစကား သည် ‘ကတ္တား+

ကံ+တြိယာ'အစီအစဉ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဘာသာစကား ဖြစ်ပါသည်။ ။ မြန်မာစာ ရေးသားရာတွင် လည်း ထိုစနစ်အတိုင်းပင် ရေးသားကြပါသည်။ ။ ခေတ်အဆက်ဆက် စကားလုံးသစ်တွေ တိုးပွားလာသော်လည်း အခြေခံဝါကျဖွဲ့ပုံစနစ်မှာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပါ။ ထိုအခြေခံစနစ်ပေါ်မှာ ချဲ့ထွင်ပွားများ ရခြင်းသာ ရှိပါသည်။ ။ မြန်မာဝါကျကို မည်မျှပင် ချဲ့ထွင်သည် ဖြစ်စေ အခြေခံပုံစံနှင့်အညီ တြိယာဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်ရစမြဲဖြစ်ပါသည်။ ။ မြန်မာစာ အရေး အသား၏ ခရီးစဉ်ကို လေ့လာကြည့်လျှင် အရိုးခံ အရေးအသားမှ သိုင်းဝိုင်းချဲ့ထွင် တန်ဆာဆင် သည့် အရေးအသားသို့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသည့်သဘောကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ ။ ‘ကျောင်း လည်း ပြု၏။ ညောင်ရှစ်ပင် စိုက်၏။ ဓမ္မသာဓရပ်လည်း ပြု၏။ ကန်လည်း တစ်ခုတူး၏။ သားနှစ်ယောက်လည်း ရဟန်းမူ၏ ’ဟူ၍ ပေါ်တော်မူဘုရားကျောက်စာတွင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသည်ကို သာဓကအဖြစ် တွေ့နိုင်ပါသည်။ ။ ကျောက်စာကဲ့သို့ပင် ရှေးကျသော အရေးအသားတစ်မျိုးမှာ မင်စာဖြစ်သည်။ ။ ဂူဘုရားအတွင်းနံရံများ တွင် ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ်၊ ဗုဒ္ဓဝင် စသည့် အကြောင်းအရာများကို ရေးဆွဲသရုပ်ဖော်သည့် ပန်းချီပုံများ ၏ အောက်တွင် ရေးထိုး ထားသည့် အတွက် မင်စာဟု ခေါ်သည်။ ။ ပန်းချီပုံ အရွယ်နှင့်လိုက်အောင် တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း လိုရင်း ရေးသောစာများ ဖြစ်သည်။ ။ လောကထိပ်ပန်ဘုရားရှိ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့မင်စာများ သည် အစောဆုံး ပေါ်ပေါက်သော ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ မြန်မာစာဖြစ်သည်။ ။

ဇနကဇာတ်တွင် ဇနကမင်း သင်္ဘောပျက်၍ ရေကူးစဉ် မဏိမေခလာနှင့် စကားပြောပုံကို ‘သင်္ဘောကူးလေ၏။ သင်္ဘောကွဲရကား မဏိမေခလာနှင့် စကားဆို၏ ’ဟု ရေးပုံ၊ သုဝဏ္ဏသာမ ဇာတ်တွင် ‘ဘုရားလောင်းလည်း ရှင်လာ၏။ အမိအဖ ကန်းသောလည်း မြင်လာ၏ ’ဟု

ရေးပုံတို့ သည် မည်မျှအရိုးခံကျကြောင်း တွေ့နိုင်ပါသည်။ ။ ထို့အတူ ဝိနည်းမိုရ် ဘုရားမင်စာတွင် ဂေါတမ ဘုရားလောင်းအကြောင်း ရေးရာ၌ ‘ဘုရားလောင်း မြင်းစီး၍ တောထွက်၏ ’၊ ‘ဘုရားလောင်း တောထွက်သော မြင်းငို၏ ’၊ ‘သုဇာတာ နွားနို့ထမင်း ရွက်လျက်လာ၏ ’၊ ‘ဘုရားလောင်းကို သုဇာတာ နွားနို့ထမင်း လှူ၏ ’၊ ‘ဘုရားလောင်း နွားနို့ထမင်း စား၏ ’စသည် ဖြင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရေးထားပုံကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ပုဂံခေတ်မြန်မာတို့ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာသနာနှင့်အတူ ရောက်လာသော ဗုဒ္ဓစာပေလာ ဇာတ်ဝတ္ထုများကို ပန်းချီပုံများ ဖြင့် သရုပ်ဖော်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို မှတ်တမ်းတင်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ မြန်မာစာကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းအသုံးပြုကာ မိမိတို့ ဖော်ပြလိုသော အကြောင်းအရာကို ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် စနစ်တကျ ရေးနိုင်စွမ်း ရှိနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ (ကျောက်စာ၊ မင်စာ သာဓကများကို ပြရာတွင် ယခုခေတ် စာလုံးပေါင်းဖြင့် ပြောင်းလဲပြထားပါသည်။)။